38e jaargang. — N° 40. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 20 Mei 1911.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée,** uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

A lle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten **franco** gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te T geren.**

Abonnement

Twee maal per week, **4** fr. per jaar.
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centiem.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

EERSTE BLAD

Een nieuw schoolwet - ontwerp.

De oppositie was verleden week bijeengetrommeld door hare whigs : men had gehoopt twist te verwekken naar aanleiding der interpellatie van M Terwagne over de incidenten van Antwerpen.

Het plan was echter voorzien en van 't begin der zitting was de meerderheid in voldoende getal. De oppositie was er zoodanig door uit haar lood geslagen, dat verscheidene redenaars ingeschreven voor de begrooting van binnenlandsche zaken, er de spraak van verloren hadden.

Ze waren in den beginne zoodanig verslagen dat ze eerst bij de bespreking over art. 1 terug de spraak herkregen hebben.

Eene tweede teleurstelling wachtte hen bij het einde der zitting. Aangezien de 3e sectie, die het ontwerp Schollaert moest onderzoeken. weer eens geweigerd had een verslaggever te noemen en tot 12 Juni was uiteengegaan, bestond er geen twijfel hoegenaamd meer omtrent de onverzoenbare dwarsdrijverij der oppositie tegenover de toepassing van het reglement.

* * *

Bijgevolg hebben MM. van Limburg, du Bus. Vanderlinden en Borboux, van hun recht van initiatief gebruik makend, op het bureel der Kamer een ontwerp neergelegd, dat tamelijk veel verschilt van het voorstel Schollaert.

Het laat zich bezielen door dit ontwerp, in dien zin dat het de inrichting van den vierden graad, de instelling van den schoolbon, het beginsel der kosteloosheid en van den leerplicht huldigt ;

Maar het brengt aan het ontwerp-Schollaert merkelijke verbeteringen, namelijk onder oogpunt der onderwijzersloonen en het schenkt voldoening aan zekere grieven, die tegen het eerste ontwerp zijn aangevoerd.

Ziehier de wijzigingen die het oorspronkelijk onderwerp onder dit oogpunt heeft ondergaan :

Art. 10. Het barema blijft onveranderd als in het voorstel Schollaert. Ziehier echter de nieuwe schikkingen :

Wanneer, ten gevolge der volksoptelling, de gemeente in eene nieuwe categorie overgaat, hebben de onderwijzers in functie recht op het minimum, overeenstemmend met de nieuwe categorie.

Valt de gemeente daarentegen in eene mindere categorie dan behouden de onderwijzers in functie, ten persoonlijken titel, de jaarwedde aan de oorspronkelijke categorie toegekend.

Art 11. als in het vorig ontwerp

Art. 12. De onderwijzer heeft recht op huisvesting en, bij gebreke van huisvesting, op eene schadeloosstelling. Deze wordt als volgt berekend : 300 fr. in de vierde categorie, 400 fr in de derde, 600 fr. in de tweede en 800 fr in de eerste.

De getrouwde hulp-onderwijzer heeft, na 10 jaren dienst, recht op dezelfde vergoeding.

Man en vrouw te samen onderwijzer en hulponderwijzer kunnen slechts op ééne woonstvergoeding aanspraak maken.

Art. 13. De onderwijzer en de hulponderwijzer ontvangen bovendien 50 fr. per jaar en per kind, voor elk der kinderen boven de twee jaar ; en zulks tot het kind den ouderdom van 16 jaar bereikt hebbe.

Bij art. 14 komt de volgende bijvoeging :

« Vanaf de stemming dezer wet kunnen niet gediplomeerde candidaten niet meer benoemd worden, ten titel van noodzakelijkheid, tenzij ze vóór 1sten October 1916 het vereischte diploma verwerven »

* * *

De neerlegging van dit wetsontwerp heeft onder de liberalen en socialisten eene begrijpelijke opschudding verwekt.

Niet zoodra had de voorzitter medegedeeld dat de afdeelingen gingen bijeengeroepen worden om er lezing en drukken van te machtigen, of M. Paul Hymans stormde het bureel op om te zien of wel degelijk een ontwerp was opgemaakt en de noodige handteekens er onder stonden.

Het hangt van onze vrienden der rechterzij af, die de eerste dwarsdrijverij der linkerzijden deden mislukken, van op hunnen post te zijn en gebruik te maken van alle reglementaire bepalingen, om definitief en spoedig de dwarsdrijverij te breken.

Aanstaande woensdag zal in de Kamer de bespreking der nieuwe schoolwet beginnen.

De ongelukswet van 1879

werd door onze tegenstrevers

MET

eene stem meerderheid

GESTEMD.

Zij werd in voege gebracht.

DE KATHOLIEKEN

hebben eene meerderheid van

6 stemmen in de Kamer en van **18** stemmen in het Senaat.

De liberalen ontkennen hun het recht het nieuw schoolwetsontwerp te stemmen !!

Wat denken zij toch wel !!

De NIEUWE WET zal en MOET ER DOOR !

SCHOOLWET
IN LIMBURG

In de provincie Limburg, evenals elders, wordt door de liberale pers en door de blauwe propagandisten een verwoede veldtocht gevoerd tegen het nieuw schoolwetsontwerp.

Wat ongeloofllijke leugens er uitgevonden worden om het katholiek ministerie hatelijk te maken, is bijna niet te zeggen ; men tracht het volk op te ruien tegen 't Staatsbestuur, de priesters, de kloosters.

De massa van het volk is gelukkiglijk met de woordenkramerij en het spekschieten der handlangers van de vrijmets laarsloges niet gediend en weet maar al te goed wat die bazen in het zicht hebben. Toch is het niet onnoodig dat in het katholieke Limburg die drogreden weerlegd worden.

Een man — en echte vakman — die zich daarbij zeer verdienstelijk maakt voor de katholieke partij is de heer Juliaan Melchior, rustend hoofdschoolopziener en gekende Vlaamsche schrijver.

Geen veertien dagen geleden legde hij het wetsontwerp uit op de vergadering der christene onderwijzers van Limburg en ging met hunne afgevaardigden naar Brussel, om aan de wetgevende macht lotsverbetering voor het onderwijzend personeel te vragen.

Verleden week gaf hij in het Leesgezelschap, zondag voormiddag in het Werkmanshuis en 's namiddags te Curingen, voordrachten over het wetsvoorstel, die met de grootste belangstelling gevolgd werden.

Aanstaanden zondag komt M. Versteylen, volksvertegenwoordiger van Turnhout, eene voordracht over dezelfde stof geven.

Briefwisseling.

M. Advokaat Jos. DELVOIE komt den volgenden brief aan het *Vrije Volk* te zenden :

17 Mei 1911.

Heer opsteller van het *Vrije Volk,*

In uw artikel getiteld « Lichtschuwers » verschenen in uw nummer van 13 Mei, durft gij schrijven dat ik met tranen in de stem op de vergadering van den Bond der Katholieke Vereenigingen van België *bekend* heb dat de Limburgsche werkersbevolking *verloren* is voor de klerikale partij en men niet op dien steun moet rekenen voor de aanstaande verkiezingen.

Om uwe lezers eenmaal te meer te toonen dat uw blad slechts een samenhang van onwaarheden en uitvindsels is, verzoek ik U dezen brief en het verslag dat ik op den zittijd van gezegden Bond voorgedragen heb, in uw eerstkomend nummer in te lasschen. Ofschoon zij tamelijk plaats zullen nemen in uw blad, gaan zij nochtans mijn recht tot inlassching niet te buiten, aangezien uwe aanrandingen in de nummers van 6 en 13 Mei.

Uwe lezers zullen alzoo zien dat ver van *bekend* te hebben dat de werkersbevolking *verloren* is voor onze partij, het integendeel blijkt uit mijn verslag dat wij op de werkersbevolking meer dan ooit kunnen rekenen, terwijl het ledental merkelijk vermeerderde in deze laatste tijden in het Werkmanshuis De Volksbond St-Maternus, en dat die werklieden waar wij vroeger het minst konden op rekenen, nu hunne belangen beter begrepen hebben en in vakvereenigingen bij ons vereenigd zijn.

Het overige van uw artikel is oprecht gemeen. Iemands inzichten verdraaien gelijk gij doet geeft een zeer klein gedacht van de gevoelens die u bezielen. Alle deftige lieden zullen uw artikel en hoogste afkeuren.

Aanvaard mijne groetenissen.

J. DELVOIE,
Provinciaal Raadslid.

MIJNE HEEREN,

Ik verbaast mij U eerst en vooral te zeggen, dat het verslag 't welk ik de eer heb u hier voor te dragen, niet van zoo uiteenloopende aard is als net op de dagorde werd aangekondigd, daar het zich uitsluitelijk moet bepalen tot de werken van christene voorzienigheid in onze stad.

Verheugend feit : de werken van christene voorzienigheid zijn, voor wat Tongeren betreft, allen in hetzelfde lokaal vereenigd, in den Volksbond St-Maternus Wij stippen dit met des te meer genoegen aan, omdat uit genomen inlichtingen blijkt, dat men in veel andere steden tot zulke gelukkige uitslagen niet kwam

Want daaraan is het te wijten, dat nooit het minste geschil, de minste moeilijkheid tusschen hen oprijst. Integendeel, de beste verstandhouding, de grootste broederlijkheid bezielt hen allen. Besparing op geld en tijd, geen mededinging, enz. enz., zijn er nog de gelukkige gevolgen van.

Alhoewel wij in Tongeren te kampen hebben met een bezwaar dat zich in de andere steden van Limburg niet, of ten minste in veel mindere mate doet gevoelen, zijn al onze maatschappijen goed vooruitgegaan, zoodat wij mogen zeggen, dat de Werkmanskring de Volksbond St-Maternus, het meeste leden telt van al de werkliedenvereenigingen onzer provincie.

Dit bezwaar waarvan ik u sprak bestaat hierin, dat een groot getal onzer werklieden dagelijks naar Luik en omstreken gaat werken om aldaar grootere dagloonen te verdienen. De eenen vertrekken 's morgens om 's avonds terug te keeren, ofwel omgekeerd ; de anderen keeren maar eenmaal per week naar huis. Deze werklieden waarvan velen eertijds met de beste inzichten waren bezield, zijn na korten tijd, voor 't meerendeel met socialistische zooniet met antiklerikale gedachten doordrongen.

Om deze kwaal nu met goed gevolg te bestrijden, hebben wij in den laatsten tijd getracht de beste elementen onder hen die dagelijks naar Luik gaan te vereenigen ; hen te doen begrijpen dat zij zooveel mogelijk moeten samen reizen en de compartimenten schuwen waar liberalen en socialisten de overmacht hebben.

Terloops zij nog gezegd dat de werklieden welke dagelijks een katholiek dagblad lezen, bijna allen aan dit gevaar ontsnappen. De pers is hier heel zeker ons machtigste wapen en wij moeten er dus toekomen, kost wat kost onze bladen en druksels meer onder dit werkvolk te verspreiden. Op dat gebied hebben wij onze tegenstrevers maar al te lang vrij spel gegeven.

Na deze algemeene beschouwingen weze het mij toegelaten u de Maatschappijen van vooruitzicht te laten kennen die te Tongeren gevestigd zijn en, zooals ik reeds zegde, allen hunnen zetel hebben in den Volksbond St-Maternus.

't Is in 1893 dat het lokaal aangekocht wierd, van dezen machtigen werkliedenbond.

De Maatschappij van Onderlingen Bijstand tegen ziekten en ongevallen, genaamd Het Burgerwelzijn, bestond toen sedert 4 jaren en telde 120 leden. Zij besloot voortaan hare vergaderingen in 't nieuw lokaal te komen houden. Hetzelfde gebeurde met de Lijfrentkas St-Lutgardis.

De Tongersche Spaarbond die gesticht wierd derwijze dat hij van den eersten dag der opening van het lokaal in werking kon treden, kwam zich weldra bij hen vervoegen.

Aan deze afdeeling vooral hebben wij het te danken dat het lokaal goed des zondags bezocht wordt.

De Spaarmaatschappij in kwestie verplicht hare leden op straf van boet van 10 centiemen, ten minste een zondag per maand hun lokaal te bezoeken van 4 1/2 tot 6 ure, om er het bedrag hunner spaarpenningen te storten.

Ook staat zij aan hare leden een intrest toe van 4 %, op voorwaarde dat zij hunne gelden niet zouden terugeischen gedurende het jaar, uitgenomen de uitbetaling in de maand Januari.

Zij geeft daarenboven aan allen een premie van de opbrengst der boeten, en de bijdragen der eereleden. Zij telt 187 leden.

Opvolgentlijk wierden gesticht :

1° In 1895 de Maatschappij « Eigen Huis », die voor doel heeft de werklieden het noodige geld te leenen om zich eene eigene woning aan te schaffen. Dank aan haar zijn 229 werklieden van het kanton Tongeren eigenaar geworden van hun eigen huis.

2° In 1896 de « Veeverzekering van Tongeren », Maatschappij van Onderlingen Bijstand tegen de sterfte van het vee, die hare vertakkingen heeft in verscheidene naburige gemeenten.

Deze Maatschappij die op 31 December 1910 aan hare leden eene som van 72.548,62 fr had uitbetaald, telde toen 470 leden met 1098 stuks vee verzekerd voor eene waarde van 423.625 franken.

3° In 1899 wierd de Maatschappij St-Lutgardis, die aan hare verwachtingen niet voldoende had beantwoord, vervormd in Lijfrentkas van 't kanton Tongeren, waardoor zij van den beginne af in groot getal nieuwe leden wist aan te werven. En alhoewel zij in de omliggende gemeenten slechts 43 leden telt, want wij zijn er in gelukt in bijna alle gemeenten van ons kanton afzonderlijke lijfrentkassen te stichten zijn er nochtans 486 leden ingeschreven, waaronder 148 mannen, 115 vrouwen en 223 kinderen die regelmatig elk jaar in onze lijfrentkas storten om zich een pensioen te verzekeren in den ouden dag. Zij heeft sedert haar bestaan de schoone som van 42.730,02 fr. als toelage van ons katholiek ministerie, van de provincie en van de stad Tongeren bekomen.

Gedurende de laatste tien jaren genoot de Volksbond St-Maternus het geluk de volgende Maatschappijen in zijn lokaal te mogen verwelkommen :

1° De Maatschappij van Onderlingen Bijstand « Vooruitzicht », tegen ziekte en ongevallen, gesticht tusschen de leden van voornoemde Maatschappij « Eigen Huis », en die voor eenig doel heeft aan deze het maandgeld te verschieten voor het lid dat meer dan eene maand ziek is.

De leden dezer Maatschappij, alsook deze van het « Het Burgerwelzijn », die nu 320 leden telt, zijn allen aangesloten bij de Herverzekeringskas van Limburg. Dank aan deze aansluiting genieten zij onderstand zoolang de ziekte duurt en dit tot op 65 jarigen ouderdom, zelfs als de ziekte begint van 20 jaar of nog vroeger. Daardoor kan een lid, wien 't ongeluk onbekwaam tot werken maakt aan dezen ouderdom, eene som trekken van zestien duizend vier honderd vijf en twintig franken.

2° De Maatschappij van Onderlingen Bijstand tegen de sterfte der paarden, genaamd de « Paardenverzekering van Tongeren ». Deze Maatschappij breidt hare werking uit over heel het kanton en telt 357 leden met 861 verzekerde paarden, voor eene waarde van 778.600 fr. Het is de sterkste Maatschappij van allesoortgelijke in Limburg.

3° Een Matigheidsbond, een sociale Studiekring, die alle veertien dagen vergaderingen houdt, Vakvereenigingen van werklieden, typographen, sigarenmakers en mijnwerkers, kwamen opvolgentlijk in den Volksbond tot stand. De vereeniging der mijnwerkers vooral, geboren uit de laatste werkstaking in 't Luikerland, staat op goeden voet en telt op heden 89 leden die stipt hunne bijdragen betalen.

Wij komen aldus tot een totaal van 2221 leden, deelmakende van de verschillende afdeelingen van den Volksbond, maar er zijn er 412 die in verscheidene afdeelingen zijn ingeschreven, hetgeen maakt dat er voor 31 Maart ll. 1809 leden waren. Indien wij daar onze eereleden bijvoegen, komen wij tot een totaal van 1914 leden.

De Bibliotheek die reeds zeer langen tijd haren zetel had in de Onze Lieve Vrouwkerk, werd insgelijks overgebracht naar den Volksbond. Zij mocht zich alras over deze verplaatsing ten zeerste verheugen, want zij zag van jaar tot jaar het getal uitgeleende boeken van beide talen stijgen op ontzaggelijke wijze.

De Damen van Onze Lieve Vrouw die zich bijzonder onledig houden met het werk van den kindskorf en elke week bijeenkomen om gemeenschappelijk te werken, brachten insgelijks haren zetel over naar den Volksbond.

De Damen van Barmhartigheid, oordeelende dat dit lokaal het best geschikt was om er hunne uitdeelingen te doen, vestigden zich daar van bij hunne stichting. Alzoo vinden wij vereenigd in een en hetzelfde lokaal al de christene maatschappijen van voorzienigheid en bijna al de werken van liefdadigheid onzer stad.

Sedert eenige jaren reeds was het lokaal te klein geworden. Meermalen gebeurde het, dat bij feesten of dergelijke, vele leden moesten terugkeeren door plaatsgebrek.

Sommige afdeelingen waren zelfs verplicht twee naeenvolgende zittingen aan hunne algemeene vergaderingen te besteden, daar anders de helft hunner leden in het lokaal geen plaats kon vinden.

Deze bloeiende vooruitgang deed aan den Bestuurraad de noodwendigheid inzien het lokaal te vergrooten

Doch om een blijvend karakter te geven aan deze vergrooting, vervormde hij den Volksbond St Maternus in eene Federatie van maatschappijen van Onderlingen Bijstand, die voor doel zou hebben een lokaal te verschaffen aan hare aangesloten vereenigingen. Hij vroeg en verkreeg de wettelijke erkenning den 30 Augustus van het jaar 1909 en den 27 September daaropvolgende werd het akt voor Notaris verleden, waardoor de Maatschappij eigenares van het terrein wierd, waarop zij besloten had hare nieuwe gebouwen op te richten.

Het nieuw lokaal werd plechtig ingehuldigd de 3 April van verleden jaar.

Maar de vergrooting ging weldra gepaard met eene verdubbeling van feesten, enz. zoodat het Bestuur overlast kreeg van werk. Doch twee jonge docters in de rechten sprongen bij en hielpen ruimschoots en met de meeste offerwilligheid mede om het nieuwe leven en streven te behouden en aan te vuren.

Alles wel beschouwd mogen wij fier zijn over den afgelegden weg. Ik meen niet beter te kunnen sluiten dan met een beroep te doen op de jeugd, die de toekomst van onze dierbare stad in hare handen heeft.

Dat zij aanhoudend en onverpoosd werke voor den bloei der christene vakbeweging, vereenigingen stichte als de omstandigheden het vereischen, kortom niets onverlet late om ons braaf en naarstig werkvolk te ontwikkelen en hooger op te voeren en, trots het werken van den tegenstrever, zal onze vooruitgang zich bestendigen en zal Tongeren en 't kanton Tongeren aan Christus blijven !

Over het werk der kindskorven

M Neven heeft noch zijne gewoonte van « controleeren » noch zijne neiging overal misbruiken te zien, verloren.

In de laatste zitting van den Gemeenteraad heeft hij de wijze van uitdeeling der kindskorven beknibbeld « De kindskorven, zegde hij, worden vervaardigd door bijzonderen, welke ze ten hunnent uitdeelen, zulks is een misbruik. Deze uitdeeling zou moeten door het Weldadigheidsbureel gedaan worden Waarom zulk een comiteit, want er bestaan er nog andere in de stad ? »

En M. Voncken voegde er bij : « Het is een politieke invloed welke in deze uitdeelingen doordringt. »

(Verslag der zitting van den Gemeenteraad van 8 Mei, volgens *Journal du Limbourg,* n° van 13 Mei).

Het werk der kindskorven bestaat sedert 46 jaren. Nooit heeft iemand gedacht de wijze van vervaardiging of van uitdeeling te beknibbelen, tot den dag dat M. Neven in den Gemeenteraad getreden is.

Wij kunnen verzekeren, dat in het huis waar sinds lange jaren de Armen de kindskorven gaan halen, er nooit op gedacht geweest is, politie te maken ter gelegenheid van deze uitdeelingen.

Wij dagen M. Voncken uit een enkel geval aan te halen.

Het is niet *zonder een enkel bewijs aan te halen* dat men in zitting van den Raad zeggen komt dat « een politieke invloed in deze uitdeelingen doordringt ».

De verkleefde damen, welke zich met dit uitstekend werk bezighouden, hebben nooit de gedachte gehad er een politiek wapen van te maken.

De Tongersche katholieken hebben niet, zoo als de liberalen, gewacht tot den dag dat de werkman kiezer werd, om maatschappelijke en liefdadige werken in te richten.

Daar waar smarten te lenigen zijn, vindt men steeds de katholieken op den eersten rang. Hun persoon en hun geld stellen zij steeds ten dienste der behoeftigen Ook is de Tongersche werkman er hun dankbaar over en weten aan welken kant zijne echte vrienden te vinden zijn.

M.M. Neven en Voncken, zij hebben eene prachtige gelegenheid om te zwijgen laten voorbijgaan.

BUITENLAND.

Frankrijk

BRAND. — Dinsdag nacht zijn te Armentières een bazar en een aanpalende drogistenwinkel door brand in asch gelegd. Tijdens de reddingswerken brak eene ladder van 12 meters hoog en 7 pompiers en redders plotten ten gronde. Allen zijn gekwetst, enkele zeer erg.

De stoffelijke schade is zeer groot.

Italië

EEN VAN DYCK GESTOLEN. — Te Genua hebben dieven in een bijzonder huis eene schilderij gestolen van Van Dyck, van 300.000 fr. waarde. De schelmen hebben nog andere schilderijen buit gemaakt. Men denkt dat de dieven naar Frankrijk gevlucht zijn.

Rusland

VERDIENDE STRAF. — Lokal Anzeiger bevat een telegram uit Moscou, meldende dat prins Walkorski veroordeeld werd tot vijf maanden gevangenis in eene forteres, door de rechtbank van Moscou, wegens ontvreemdingen van sommen, bestemd voor werken van weldadigheid.

Drie zijner medeplichtigen kregen 8 en 16 maanden van dezelfde straf.

— DE PEST. — Prof Metsjnikof, de beroemde onderbestuurder van het Instituut Pasteur te Parijs, is naar Rusland vertrokken om in de provincie Astrakan de pest, die daar langzamerhand epidemisch is geworden, te gaan bestudeeren. Met hem reizen de heeren Burnett en Salunbeni, benevens twee jeugdige assistenten van het instituut en bovendien zullen zich in Rusland een aantal geleerden uit St-Petersburg en Moscou bij de missie aansluiten.

Abyssinië

EEN NIEUWE KEIZER. — De jonge Lidzj Jassoe is tot keizer van Abyssinië uitgeroepen. Zijne kroning zal eerling plaats hebben. Vrede en rust heerschen te Addis Abeba.

Hiermede is nog niet gezegd dat Menelik II overleden is, al ligt het vermoeden voor de hand, dat dit het geval is, en men zijn dood voorzichtigheidshalve heeft verzwegen. Het

---

GEBRANDMERKT

27ste vervolg

Even keek hij haar bewonderend aan. Geene vrouw had hem ooit tevoren zóózeer geïmponeerd. Een huwelijk met haar zou misschien... Maar neen ! Zijne vrijheid was hem toch te dierbaar. En bovendien was er als onoverkomelijk bezwaar hare moeder... Het was kortweg onmogelijk.

— Ik bewonder u, zegde hij — en als de zaken anders stonden, dan trouwde ik u op staanden voet Gij zijt de éénige vrouw die mij ooit zoo ver zou hebben kunnen brengen. Maar het is onmogelijk, kind, totaal onmogelijk.

Phyllis beet op hare lippen.

— Waarom onmogelijk? vroeg zij op harden, afgemeten toon.

Dandy haalde zijne schouders op en draaide aan de punt van zijne in de was gezette snor.

— Dat weet gij wel, vrouwtje, dat weet gij heel goed, antwoordde hij ietwat kregelig. Waarom plaagt ge mij met zulke nuttelooze vragen ?

Phyllis stoof op. Zij zag dat zij aan 't kortste eind trok tegenover het vereelte cynisme van dezen door de wol geverfden sensualist ; en diezelfde aandrift om te dooden, die haar tegenover Lionel overmeesterd had, welde tot verstikkens in haar op, tot er een bloedroode nevel scheen te staan voor hare oogen.

— Gij denkt dus mij niet te trouwen in spijt van al uw verzekeringen, zegde zij met heesche stem.

Hij knikte onverstoorbaar.

— Juist, zegde hij, koel en stroef, zonder een spoor van agitatie. De omstandigheden verbieden het nu eenmaal. En bovendien, zooals ik u reeds zegde, ik ben met het tegenwoordige regiem heel tevreden en verlang niet naar de zegeningen van den echtelijken staat.

— Gij.... gij schoft, schreeuwde Phyllis woedend.

De markies nam zijnen hoed en haalde zijne schouders op.

— Als gij nu in den stijl van de vischmarkt begint te vallen, zegde hij heel kalm, dan moet ik de eer hebben u te groeten.

Zijn toon maakte Phyllis giftig, en met de uiterste inspanning slechts beheerschte zij zich

— Gisterenavond nog, hernam zij, hebt gij mij voor de duizendste maal gezegd, dat nooit eene vrouw voor u geweest is wat ik voor u ben, en dat, als Lionel er maar niet was, gij trotsch zoudt zijn geweest om mij tot uw vrouw te maken. Nu wordt u de gelegenheid geboden om naar uw woorden te handelen.

— Precies, mijn beste meid, precies, antwoordde Shelford luchtig. Maar er zijn zoo van die manieren van spreken, die niet al te letterlijk moeten worden opgevat. Wat ik u gezegd heb, was waar. Nooit in mijn leven heb ik eene vrouw zóó bewonderd, en ge zoudt eene ideale markiezin hebben kunnen wezen. Maar gij begrijpt, liet hij er cynisch op volgen — er kan geen sprake van zijn. Als vrouw van de wereld moet ge toch inzien dat 't mij onmogelijk is, te trouwen met de dochter van mevr. Jerningham. En wij zijn immers heel gelukkig zooals wij nu zijn.

Phyllis zegde geen woord ; maar zij keek hem strak in het gezicht, totdat hij zijne oogen neersloeg.

— Ik weet, hernam hij, in 't minst niet van zijn stuk gebracht, ik weet, dat vele vrouwen op dit punt de onzinnigste denkbeelden er op na houden. Maar gij, kindje, hebt gezond verstand en zijt voor rede vatbaar, en gij zult dus zeker moeten toegeven dat elk woord, dat ik tot u zeg, waar is. Ik laat u nu alleen, om eens kalm er over na te denken. Tegen vier uur kom ik u afhalen tot een toertje in het Bois, en dan kunnen wij nog eens heel bedaard er over praten, zonder ons boos te maken.

Hij wachtte op haar antwoord ; maar dat kwam niet. Phyllis bleef hem enkel koud en insolent aanstaren. Dus draaide hij zich om en verliet de kamer zonder verder nog een woord.

Zoodra de deur achter hem gesloten was, kwam er over Phyllis' lippen een geluid als van een grommenden hond, en woedend verfrommelde zij tusschen hare vingers het telegram, dat nog een half uur tevoren van zoo groote beteekenis voor haar was geweest.

— Ik reken nog met hem af, mompelde zij, toen zij de buitendeur hoorde dichtvallen achter den markies en al hare hoop op maatschappelijke herwording.

Op Bracklesham Manor waren de vorige maanden kalm en aangenaam voorbijgesloden. Gelukkig het volk — gelukkig ook 't huisgezin, dat geen geschiedenis heeft.

In het eerst had Ralph zich geërgerd aan de houding der buren, die de gansche familie Shapwyke, in het bijzonder en in het algemeen, regeerden, zoo vaak er eene ontmoeting plaats had Maar al spoedig gewende hij zich daaraan, en trok hij er zich niets meer van aan. Met Doris ging het evenzeo Aanvankelijk verweet zij zichzelf wel eens, dat zij Ralph aan deze boycott had blootgesteld. Maar zij zag wel in dat hij toch veel gelukkiger was zóó, dan hij geweest zou zijn indien zij in hare weigering had volhard. Bovendien maakte nu de omstandigheid, dat zij geen omgang met vreemden hadden en dus geheel tot elkanders gezelschap beperkt waren, den band van liefde en overeenstemming tusschen hen beiden nog te enger en hechter.

Zoo ontstond er op Bracklesham eene kleine, intieme huiselijkheid, eentonig, maar gelukkig, vrij van vreemde, meestal storende elementen.

Van het drietal leed Helena Jerningham onder die afzondering het meest, omdat zij zichzelve als de éénige oorzaak en schuld er van beschouwde. Langzamerhand echter geraakte ook zij onder den invloed van de gelukkige atmosfeer om haar heen, en op hare beurt werd zij stil tevreden, enkel nog wenschende dat vroeger of later hare onschuld bewezen worden mocht — hoezeer zij ook de waarschijnlijkheid van zoo iets betwijfelde.

De éénige gebeurtenissen, die de eentonigheid van dit stille leventje afbraken, waren de overkomst van mevrouw Chichele en van Caton Bramber, die zoo vaak mogelijk van zaterdag tot maandag verschenen en steeds op een hartelijk welkom van alle drie konden rekenen. Mevrouw Chichele werd beschouwd als eene tweede moeder, en de advokaat als de vriend en raadgever der familie, die bovendien altoos eene verfrisschende portie levenslust en monterheid meebracht ; want te Bracklesham scheen Bramber alle zorgen des levens van zich af te werpen en weer even jong te worden als Ralph, zoodat er dan ook eene warme vriendschap tusschen de beide mannen bestond, niettegenstaande de ongelijkheid in jaren Doris behandelde Bramber als een dochtertje van hem en altoos bracht hij allerlei geschenkjes voor haar mede, die haar verrukten, en tevens haar bewezen dat hij aan haar dacht Tegenover mevrouw Jerningham daarentegen was zijne houding haast eerbiedig, en altijd zocht hij haar gezelschap en trachtte haar op te beuren. Geen wonder dus, dat Ralph en Doris, zoo gelukkig in hunne eigene liefde, een kleinen roman sponnen in de toekomst, van welken natuurlijk met geen taal of teeken mocht worden gerept

Zoo vlood de zomer voor dit drietal maar al te snel voorbij, terwijl zij beseften dat het leven niets beter brengen kan, dan de eentonigheid van het geluk. Maar nog grootere verwachtingen bracht de herfst, in welke de beide jonge menschen de gebeurtenis verwachtten, die op hun geluk de kroon drukken zou.

Het éénige, wat niet voorspoedig liep, was het door Bramber bij Bernett's agentschap ingestelde onderzoek ; en hij en Ralph moesten erkennen dat daarmede geen vordering werd gemaakt. Zij waren tot een zeker punt van verdenking gekomen, maar tot bewijzen geraakten zij niet, en het tusschenliggende lange tijdsverloop was hun natuurlijk zeer hinderlijk. Inzonderheid de advokaat v o e l d e pijnlijk deze mislukkig en begon de taak reeds te beschouwen als hopeloos.

Tenzij een toeval hem te hulp kwam, zou de zaak blijven staan zooals zij stond en mevrouw Jerningham's goede n a a m nooit gezuiverd worden. Menig uur peinsde hij over deze zaak, die hem altoos in de gedachten was ; en nog altoos wilde hij zich niet geslagen erkennen. Tegen het einde van den zomer echter moest hij het opgeven. Al zijne nasporingen hadden hem tot niets geleid, en nog nooit, in heel zijn advokatenpraktijk, had hij zich over iets zóó d i e p teleurgesteld gevoeld ?... Waarom ? — Waarom toch was zijne teleurstelling zoo bitter en zoo persoonlijk ?.... Over het antwoord op deze vraag had hij in de groote vacantie tijd genoeg tot nadenken.

In het begin van October aanschouwde Doris eerstelingetje het levenslicht — in de oogen van vader en moeder niet alleen, maar niet minder in die van baby's grootmoeder en van mevrouw Chichele natuurlijk een wonder, een engel, een cherubijn. Ook Caton Bramber telegrafeerde een gelukwensch en aanvaardde de hem opgedragene waardigheid van peetoom. Dit was de kroon en de aureool op een vol jaar van geluk.

Gedurende de dagen van Doris' herstel was Ralph nauwelijks te bewegen de kraamkamer te verlaten en legde ten opzichte van zijnen zoon en stamhouder eene buitengewone vaderlijke zorg aan den dag.

Het groote punt van discussie was, hoe het wicht heeten zou

— Natuurlijk naar tante, besliste Doris. En naar u natuurlijk ook, Ralph. En dan, natuurlijk, ook nog naar moeder.

— Best, best ! gaf de vader toe. Zijne grootmoeder zal vooreerst wel het meeste spul met hem hebben. Maar waarom wilt ge absoluut dat hij naar mij heeten zal ?

— Wel, omdat ik dan twee Ralphs voor één zal te roepen hebben. En bovendien — hij lijkt zoo op u.

— Vindt ge werkelijk dat hij op mij lijkt ? vroeg Ralph plagend, hoewel innerlijk niet weinig gestreeld. Voor mij lijkt hij meer op een bonk deeg met twee krenten er in.

Doris deed alsof zij deze vergelijking niet had gehoord en hernam :

— En hij moet « Chichele » heeten naar tante, en « Caton » of « Bramber » naar zijn peet. Wat denkt ge er van ?

— Bramber dan, zegde Ralph. Wij zullen hem Ralph Bramber Chichele Shapwyke noemen. Zijt ge daarmee tevreden ? Dan hebt ge ineens een mond vol.

Doris klapte in hare handen van pleizier en fluisterde daarop den slapenden baby den ontzettend langen naam in het oorke, alsof het wurm er al besef van hebben kon, wat een staart van letters het zijn leven lang zou moeten voortsleepen.

Mevrouw Chichele kwam over met een halven wagon vol kinderjurkjes, wiegekleedjes en ontelbare vodden van soortgelijken aard ; en in plaats van, volgens hare gewoonte, in den nazomer naar het buitenland te gaan, sleet zij het grootste deel van den herfst op Bracklesham.

Het doopen was bepaald op den laatsten van October en den avond tevoren kwam Caton Bramber aanzetten met een zilveren kroes, groot genoeg om baby zelf er in te kunnen baden

— Die dingen dienen niet tot veel, zegde hij, bij het overhandigen van het geschenk. Maar het is voor een peetoom een traditioneel gebruik, bij zulke gelegenheden er mee aan te komen. En natuurlijk heb ik mij daaraan met willen onttrekken, hoewel ik 't iets door en door bespottelijks vind. Voor geen geld ter wereld zou ik 't aan ook gedaan hebben. Maar uit jonge ... heeft de eer van u spraak te maken op mijne zeer bizondere gunst, genade, welwillendheid en belangstelling

Toen hij baby's namen hoorde, moest hij lachen.

— Arm wicht ! zegde hij. De naam is lang genoeg voor een reus Goliath. Laten wij hopen, als hij chèques te onderteekenen heeft, dat hij verstandig genoeg is om enkel zijne initialen te schrijven.

Het was dien avond een vroolijk familiepartijtje, met Doris, die voor 't eerst herrezen was, en mevrouw Chichele en den advokaat als gasten. Maar na het eten, toen de dames zich verwijderd hadden, zette Bramber zich tot een ernstig gesprek met Ralph, over het onderwerp dat hem zoo na aan het hart lag.

— Ik ben op eene jachtpartij geweest met den minister van binnenlandsche zaken, begon hij, een teugje port nemend. Zijne Excellentie en ik zijn oude vrienden, zooals ge weet, en wij treffen elkaar elk jaar op het jachtveld. Nogmaals dus heb ik de zaak van uw schoonmoeder heel vertrouwelijk met hem besproken, van mijn kant als een geval dat mij persoonlijk interesseert. Hij was zeer belangstellend en sympathiek, zooals altoos ; maar hij gaf mij te verstaan, dat 't onmogelijk is, hier opnieuw in te grijpen zonder nieuwe bewijsstukken.

— Die ge, natuurlijk niet hebt? zegde Ralph, half vragend.

('t Vervolgt.)